

“ମିଠେ ବଜେ:— ବାବା ହେଉଛନ୍ତି ଅବିନାଶୀ ବୈଦ୍ୟ, ଯିଏକି ଗୋଟିଏ ମହାମନ୍ତ୍ର ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର କରିଦେଉଛନ୍ତି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ମାୟା ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ବିନ୍ୟା କାହିଁକି ପକାଉଛି ? ଏହାର କୌଣସି କାରଣ ବତାଅ ?

ଉତ୍ତର:- (୧) କାହିଁକି ନା ତୁମେମାନେ ମାୟାର ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଗ୍ରାହକ ଅଟ । ତା’ର ବ୍ୟବସାୟ ବନ୍ଦ ହୋଇଯାଉଛି ସେଥିପାଇଁ ସେ ବିନ୍ୟା ପକାଉଛି । (୨) ଯେବେକି ଅବିନାଶୀ ବୈଦ୍ୟ ତୁମକୁ ଔଷଧ ଦେଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ମାୟାର ବେମାରୀ ବଢ଼ିଯାଉଛି ସେଥିପାଇଁ ବିନ୍ୟାକୁ ଡରିଯାଅ ନାହିଁ କାରଣ ମନମନାଭବର ମନ୍ତ୍ର ଦ୍ଵାରା ମାୟା ଛାଡ଼ି ପଳାଇଯିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟ, “ମନର ଶାନ୍ତି”, ମନର ଶାନ୍ତି’ କେତେ ହଜରାଣ ହେଉଛନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟହ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଅର୍ଥ ନ ବୁଝିବା କାରଣରୁ ଭଗବାନଙ୍କୁ ଶାନ୍ତି ମାଗି ଚାଲିଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଆଇ ଆମ୍ ଆମ୍ ଆର୍ଥାତ୍ ଆଇ ଆମ୍ ସାଇଲେନ୍ସ । ଆମର ସ୍ଵର୍ଗ ହେଉଛି ସାଇଲେନ୍ସ ଅର୍ଥାତ୍ ଶାନ୍ତି । ଯଦି ସ୍ଵର୍ଗ ଶାନ୍ତି ଅଟେ ତେବେ ପୁଣି ମାରୁଛ କାହିଁକି ? ଅର୍ଥ ନ ବୁଝିବା କାରଣରୁ ହିଁ ମାଗି ଚାଲିଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହା ହେଉଛି ରାବଣର ରାଜ୍ୟ । କିନ୍ତୁ ଏକଥା ମଧ୍ୟ ବୁଝି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ରାବଣ ସାଧାରଣ ଭାବେ ସାରା ଦୁନିଆର ଓ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ର ରୂପେ ଭାରତର ହିଁ ଶତ୍ରୁ ଅଟେ ସେଥିପାଇଁ ରାବଣକୁ ଜଳାଇଛନ୍ତି । ଏଭଳି କେହି ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି କି, ଯାହାକୁ କେହି ବର୍ଷ-ବର୍ଷ ଧରି ଜଳାଇଥା’ନ୍ତି ? ରାବଣଙ୍କୁ ତ ଜନ୍ମ-ଜନ୍ମାନ୍ତର, କଷ୍ଟ-କଷ୍ଟାନ୍ତର ଜଳାଇ ଆସୁଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ଇଏ ତୁମର ସବୁଠାରୁ ବହୁତ ବଡ଼ ଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ୫ ବିକାରରେ ସମସ୍ତେ ବୁଡ଼ି ଫସି ରହିଛନ୍ତି । ଜନ୍ମ ହିଁ ଭ୍ରଷ୍ଟାଚାର ଦ୍ଵାରା ହେଉଛି ତେଣୁ ଏହାକୁ ରାବଣର ରାଜ୍ୟ କୁହାଯିବ । ଏହି ସମୟରେ ଅସରନ୍ତି ଦୁଃଖ ରହିଛି । ଏହାର ନିର୍ମିତ କିଏ ? ରାବଣ । ଏକଥା କେହି କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି— ଯେ କେଉଁ କାରଣରୁ ଦୁଃଖ ହେଉଛି । ଏହା ତ ରାବଣର ହିଁ ରାଜ୍ୟ ଅଟେ । ରାବଣ ସବୁଠାରୁ ବଡ଼ ଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ରାବଣର ପିତୃଳା ତିଆରି କରି ଜଳାଇଛନ୍ତି । ଦିନକୁ ଦିନ ଆହୁରି ବଡ଼ କରି ତିଆରି କରୁଛନ୍ତି । କାରଣ ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ବଢ଼ିଚାଲିଛି । ଏତେ-ବଡ଼-ବଡ଼ ସାଧୁ, ସନ୍ଥ, ମହାତ୍ମା, ରାଜା ଆଦି ଅଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଜଣେ ହେଲେ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ରାବଣ ଆମର ଶତ୍ରୁ ଅଟେ, ଯାହାକୁ ଆମେ ବର୍ଷ-ବର୍ଷ ଧରି ଜଳାଇ ଆସୁଛୁ । ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ଖୁସୀରେ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି, ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ରାବଣ ମରିଗଲା ଓ ଆମେ ତା ଲଙ୍କାର ମାଲିକ ହୋଇଗଲୁ । କିନ୍ତୁ ମାଲିକ ତ ହେଉନାହାଁନ୍ତି । ବରଂ ନିଜେ କେତେ ପଇସା ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ଏତେ ଅସରନ୍ତି ଧନ ଦେଇଥିଲି, ସବୁ କ’ଣ କଲ ? ଦଶହରାରେ ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷ ଟଙ୍କା ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛନ୍ତି । ରାବଣକୁ ମାରି ପୁଣି ଲଙ୍କାକୁ ଲୁଟ କରୁଛନ୍ତି । କିଛି ହେଲେ ବୁଝୁ ନାହାଁନ୍ତି ଯେ, ରାବଣକୁ କାହିଁକି ଜଳାଇଛନ୍ତି । ବାମାନ ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ଏହି ବିକାରର ଜେଲରେ ପଡ଼ିଛନ୍ତି । ଅଧାକଷ୍ଟ ରାବଣକୁ ଜଳାଇଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ତା’ ପାଇଁ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଛନ୍ତି । ଜାଣୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ, ଯେ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ଆମେ ବହୁତ ଦୁଃଖୀ ହୋଇଯାଇଛୁ । ଏକଥା ବୁଝୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏହି ୫ ବିକାର ରହିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଏହି ରାବଣକୁ ଜଳାଯିବ ନାହିଁ । ପଚାର ଏହି ରାବଣ ପୋତି କେବେଠାରୁ ପାଳନ କରି ଆସୁଛ ! କହିବେ ଏହା ତ ଅନାଦି କାଳରୁ ପାଳିତ ହୋଇ ଆସୁଛି । ରକ୍ଷାବନ୍ଧନ କେବେଠାରୁ ଆରମ୍ଭ ହେଲା ? କହିବେ ଅନାଦି କାଳରୁ ଚାଲିଆସୁଛି । ତେଣୁ ଏସବୁ ବୁଦ୍ଧିର କଥା ଅଟେ ନା । ମନୁଷ୍ୟ ମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି କ’ଣ ହୋଇଯାଇଛି । ପଶୁ ବୁଦ୍ଧି ନୁହଁନ୍ତି, କି ମନୁଷ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ନୁହଁନ୍ତି । କୌଣସି କାମର ନୁହଁନ୍ତି । ସ୍ଵର୍ଗକୁ ବିଲକୁଲ୍ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଭାବୁଛନ୍ତି— ବାସ୍, ଦୁଃଖର ଏହି ଦୁନିଆ ଭଗବାନ ଗଢ଼ିଛନ୍ତି । ତଥାପି ମଧ୍ୟ ଦୁଃଖରେ ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି— କହୁଛନ୍ତି ହେ ଭଗବାନ ଏହି ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କର । କିନ୍ତୁ କଲିଯୁଗରେ ତ କେହି ସୁଖୀ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଦୁଃଖ ତ ନିର୍ବିତ ଭୋଗ କରିବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ । ସିତିରେ ଓହ୍ଲାଇବାକୁ ହିଁ ହେବ । ନୂଆ ଦୁନିଆରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଅନ୍ତ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସବୁ ରହସ୍ୟ ବାବା

ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖକୁ ଆସି କହୁଛନ୍ତି ଏସବୁ ଦୁଃଖର ଏକମାତ୍ର ଔଷଧ ରହିଛି । ବାବା ଅବିନାଶୀ ବୈଦ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ନା । ୨୧ ଜନ୍ମ ନିମନ୍ତେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଦୁଃଖରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ସେହି ବୈଦ୍ୟମାନେ କେବେକେବେ ତ ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବେମାର ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଇଏ ତ ହେଉଛନ୍ତି ଅବିନାଶୀ ବୈଦ୍ୟ । ଏକଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ ଯେ— ନାଟକରେ ଦୁଃଖ ସହିତ ସୁଖ ମଧ୍ୟ ଅସରନ୍ତି ରହିଛି । ବାବା ଅସରନ୍ତି ସୁଖ ଦେଉଛନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦୁଃଖର ଚିହ୍ନ-ବର୍ଣ୍ଣ ରହିବ ନାହିଁ । ସେହିଭଳି ସୁଖୀ ହେବା ପାଇଁ ହିଁ ଔଷଧ ରହିଛି । କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ପବିତ୍ର ସଂପ୍ରଦାନ ହୋଇଯିବ, ତୁମର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯିବ । ତାପରେ ସୁଖ ହିଁ ସୁଖ ମିଳିବ । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି— ବାବା ଦୁଃଖହଂ, ସୁଖକଂ । ଅଟନ୍ତି । ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ତୁମର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଉଛି । ତୁମେ କେବଳ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ।

ଏଠାରେ ଆତ୍ମା ଏବଂ ଜୀବ ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ଓ ଆତ୍ମା ଏହି ଦୁଇ ଜଣଙ୍କର ଖେଳ ଚାଲିଛି । ନିରାକାର ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ ଅଟେ ଓ ସାକାର ଶରୀର ବିନାଶୀ ଅଟେ, ଏହି ଦୁହିଁଙ୍କର ଖେଳ ଚାଲିଛି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦେହ ସହିତ ଦେହର ସବୁ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଭୁଲିଯାଅ । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି ନିଜକୁ ଏପରି ଭାବ ଯେ ଆତ୍ମା ଏବେ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ପତିତମାନେ ତ ଘରକୁ ଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ କେବଳ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ସଂପ୍ରଦାନ ହୋଇଯିବ । ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ଔଷଧ ଅଛି ନା । ବାବା ଏକଥା ମଧ୍ୟ କହୁଛି ଯେ, ମାୟା ବିଘ୍ନ ନିଶ୍ଚିତ ପକାଇବ । ତୁମେ ରାବଣର ଗ୍ରାହକ ଅଟ ନା । ତାର ଗ୍ରାହକପଣ ଚାଲିଗଲେ ତ ନିଶ୍ଚୟ ବିଘ୍ନ ପକାଇବ । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏହା ତ ହେଉଛି ପାଠପଢା । କୌଣସି ସ୍ଥଳ ଔଷଧ ନୁହେଁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ହେଲା ଔଷଧ । ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ମୋତେ ନିରନ୍ତର ଯାଦ କରିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବ ତେବେ ଏକମାତ୍ର ଏହି ଔଷଧ ଦ୍ଵାରା ତୁମର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯାହାଙ୍କର ମୁଖ ଅନବରତ ଚାଲିଥାଏ । କୌଣସି ନା କୌଣସି ମନ୍ତ୍ର ରାମ ନାମ ଇତ୍ୟାଦି ଜପିଥାନ୍ତି, ତାଙ୍କୁ ଗୁରୁଙ୍କର ମନ୍ତ୍ର ମିଳିଥାଏ ଯେ ଏତିକି ଥର ତୁମକୁ ପ୍ରତ୍ୟହ ଜପ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତାକୁ କୁହାଯାଏ ରାମଙ୍କ ନାମର ମାଳା ଜପିବା । ଏହାକୁ ହିଁ ରାମ ନାମର ଦାନ କୁହାଯାଏ । ଏହିଭଳି ବହୁତ ସଂସ୍ଥା ତିଆରି ହୋଇଛି । ରାମ-ରାମ ଜପ କଲେ କେହି ଝଗଡ଼ା ଆଦି କରିବେ ନାହିଁ, ରାମ ନାମରେ ବ୍ୟସ୍ତ ରହିବେ । କେହି କିଛି କହିଲେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତ୍ୟୁକ୍ତିର ଦେବେ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ବହୁତ କମ୍ ବ୍ୟକ୍ତି ଏପରି କରିଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ପୁଣି ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ରାମ-ରାମ ଶବ୍ଦ ମୁଖ ଦ୍ଵାରା କହିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଏହା ତ ଅଜପାଜପ ଅଟେ କେବଳ ବୁଦ୍ଧିରେ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବାଲା । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କୌଣସି ରାମ ନୁହେଁ । ରାମ ତ ତ୍ରେତାରେ ଥିଲେ, ଯାହାଙ୍କର ରାଜତ୍ଵ ଥିଲା, ତାଙ୍କ ନାମକୁ ତ ଜପ କରିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ବଂଶୀମାନ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଏସବୁ ସ୍ମରଣ କରି, ପୂଜା କରି ତୁମେ ସିତି ତଳକୁ ହିଁ ଓହ୍ଲାଇଆସିଛ କାହିଁକି ନା ଏସବୁ କିଛି ଅସତ୍ୟ ଅଟେ । ସତ୍ୟ ତ’ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ସେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଏହା କିପରି ଭୁଲ-ଭୁଲେଇଆର ଖେଳ ଅଟେ । ଯେଉଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଏତେ ଅସରନ୍ତି ବର୍ଷା ମିଳୁଛି ତାଙ୍କୁ ଯାଦ କର ତେବେ ତେହେରା ହିଁ ଚମକିବ । ଖୁସିରେ ତେହେରା ହିଁ ଉଠିଲା ହୋଇଯାଏ ନା । ମୁଖରେ ହସ ଖେଳିଯାଏ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ଆମେ ଏହିପରି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହୋଇଯିବା । ଅଧାକଳ୍ପ ନିମନ୍ତେ ଆମର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯିବ ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, ବାବା କୌଣସି କୃପା କରିଦେବେ । ନାଁ, ଏକଥା ବୁଝିବାକୁ ହେବ ଯେ—ଆମେ ବାବାଙ୍କୁ ଯେତେ ଯାଦ କରିବା ସେତେ ସତ୍ପ୍ରଦାନ ହୋଇଯିବ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ତେଣୁ ହର୍ଷିତମୁଖ ଅଟନ୍ତି । ଆମକୁ ମଧ୍ୟ ଏହିପରି ହେବାକୁ ପଡ଼ିବ । ବେହଦର ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରି ଆନ୍ତରିକ ଖୁସୀ ମିଳୁଛି ଯାହାଦ୍ଵାରା ଆମେ ବିଶ୍ଵର ମାଲିକ ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଆତ୍ମାରେ ଏହି ଖୁସୀର ସଂସ୍କାର ସାଥରେ ଯିବ । ପୁଣି ଏହି ଖୁସି ଧିରେ ଧିରେ କମ୍ ହୋଇଯିବ । ବଂଶୀମାନ ସମୟରେ ମାୟା ତୁମକୁ ବହୁତ ହଇରାଣ କରିବ । ମାୟା ଚେଷ୍ଟା କରିବ— ତୁମେ ଯେପରି ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଅ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ସବୁବେଳେ ଏହିପରି

ହର୍ଷିତମୁଖ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ନିଶ୍ଚିତ କୌଣସି ସମୟରେ ମାୟା ଅଣନିଶ୍ୱାସ କରିଦେବ । ମନୁଷ୍ୟ ରୋଗରେ ପଡ଼ିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହୁଥିବେ କି ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ କିନ୍ତୁ ଶିବବାବା କିଏ, ଏକଥା କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ କ'ଣ ଭାବି ମନେ ପକାଇବେ ? କାହିଁକି ମନେ ପକାଇବେ ? କିନ୍ତୁ ପିଲାମାନେ ତ ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ତମୋପ୍ରଧାନରୁ ସଦ୍‌ପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବୁ । ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ସଦ୍‌ପ୍ରଧାନ ଅଟନ୍ତି ନା, ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଦୈବୀ ଦୁନିଆ ହିଁ କୁହାଯାଉଥିଲା । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ ତ କୁହାଯାଉନଥିଲା । ସେଠାରେ ମନୁଷ୍ୟ ନାମ ହିଁ ରହିବ ନାହିଁ । ଅମୃତ ଦେବତା ବୋଲି କୁହାଯିବ । ତାହା ହେଉଛି ଦୈବୀ ଦୁନିଆ, ଏହା ହେଲା ମନୁଷ୍ୟ ଦୁନିଆ । ଏସବୁ ବୁଝିବାର କଥା । ବାବା ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ବାବା ଅନେକ ପ୍ରକାରରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତଥାପି ଶେଷରେ ମହାମନ୍ତ୍ର ଦେଉଛନ୍ତି ଯେ— ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମେ ସଦ୍‌ପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ ଓ ତୁମର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯିବ । କିନ୍ତୁ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ତୁମେ ହିଁ ଦେବୀ-ଦେବତା ହୋଇଥିଲ । ତୁମର ଚରିତ୍ର ଦେବତାମାନଙ୍କ ସଦୃଶ ଥିଲା । ସେଠାରେ କେହି ମଧ୍ୟ ଓଲଟା-ସିଧା କଥା କହୁନଥିଲେ । ଏଭଳି କୌଣସି ଓଲଟା ସିଧା କାମ ହିଁ ହେଉ ନଥିଲା । ତାହା ଦୈବୀ ଦୁନିଆ ଥିଲା । ଏହା ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ । ଫରକ ରହିଛି ନା । ଏକଥା ବାବା ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଭାବୁଛନ୍ତି ଦୈବୀ ଦୁନିଆକୁ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ହୋଇଗଲାଣି । ଏଠାରେ ତ କାହାକୁ ଦେବତା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଦେବତାମାନେ ତ ସ୍ୱଚ୍ଛ ଥିଲେ । ଦେବୀ-ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ମହାନ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଏ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ କେବେ ହେଲେ ମହାନ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ହେଉଛି ରାବଣର ଦୁନିଆ । ରାବଣ ତୁମର ବହୁତ ବଡ଼ ଶତ୍ରୁ ଅଟେ । ରାବଣ ସଦୃଶ ଶତ୍ରୁ ଅନ୍ୟ କେହି ହେଲେ ନାହାଁନ୍ତି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ବର୍ଷ ତୁମେ ରାବଣକୁ ଜଳାଉଛ ହେଲେ ରାବଣ କିଏ ? ଏକଥା କେହି ହେଲେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ରାବଣ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ତ ନୁହେଁ, ଏହା ହେଉଛି ୫ ବିକାର ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ରାବଣ ରାଜ୍ୟ କୁହାଯାଉଛି । ୫ ବିକାରର ରାଜ୍ୟ ଅଟେ ନା । ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ୫ ବିକାର ରହିଛି । ଏହିପରି ଦୁର୍ଗତି ଓ ସଦ୍‌ଗତିର ଖେଳ ରଚାଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମକୁ ସଦ୍‌ଗତିର ସମୟ ବିଷୟରେ ମଧ୍ୟ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଓ ଦୁର୍ଗତିର ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ହିଁ ଉଚ୍ଚକୁ ଚଢ଼ୁଛ ପୁଣି ତଳକୁ ଖସୁଛ । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ଭାରତରେ ହିଁ ପାଳନ କରାଯାଉଛି । ରାବଣ ଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ଭାରତରେ ହିଁ ହେଉଛି । ଅଧାକିନ୍ତ ହେଉଛି ଦୈବୀ ଦୁନିଆ ଯେଉଁଠି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ, ରାମ-ସୀତାଙ୍କ ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସମସ୍ତଙ୍କର ଜୀବନ କାହାଣୀକୁ ଜାଣିଛ । ସବୁ କିଛି ତୁମର ହିଁ ମହିମା ଅଟେ । ନବରାତ୍ରିରେ ପୂଜା ଆଦି ତୁମର ହିଁ ହେଉଛି । ତୁମେ ହିଁ ସ୍ଥାପନା କରୁଛ । ଶ୍ରୀମତରେ ଆଧାରରେ ତୁମେ ବିଶ୍ୱକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରୁଛ ତେଣୁ ଶ୍ରୀମତକୁ ସଂପୂର୍ଣ୍ଣ ରୂପେ ପାଳନ କରିବା ଦରକାର ନା । ସମସ୍ତେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରି ଚାଲିଛନ୍ତି । ସ୍ଥାପନା ହୋଇଚାଲିଛି । ଏଥିରେ ଲଜେଇ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବର୍ତ୍ତମାନ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ଏହି ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଅଲଗା ଅଟେ । ଏସମୟରେ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ଅନ୍ତ, ନୂଆ ଦୁନିଆର ଆଦି ହେଉଛି । ବାବା ହିଁ ଆସୁଛନ୍ତି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିବା ପାଇଁ । ତୁମକୁ ତ ବହୁତ ବୁଝାଯାଉଛି କିନ୍ତୁ ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ଏସବୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ଭାଷଣ ପରେ ସ୍ମୃତି ଆସିଥାଏ ଯେ— ଏହି-ଏହି ପଦ୍ମ ସବୁ ବୁଝାଇବାର ଥିଲା । କିନ୍ତୁ-କିନ୍ତୁ ଯେପରି ସ୍ଥାପନା ହୋଇଥିଲା ଅବିକଳ ସେହିପରି ସ୍ଥାପନା ହେବ, ଯିଏ ଯେଉଁ ପଦ ପାଇଥିଲେ ତାହା ହିଁ ପାଇବେ । ସମସ୍ତେ ଏକାପରି ପଦ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ଓ କମ୍‌ରୁ କମ୍ ପଦ ପାଇଲା ବାଲା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ଯିଏ ଅନ୍ୟ ସନ୍ତାନମାନେ ଅଛନ୍ତି ସେମାନେ ଆଗକୁ ଗଲେ ବହୁତ ଅନୁଭବ କରିବେ ଯେ ଇଏ ସାହୁକାରଙ୍କର ଦାସୀ ହେବେ, ଇଏ ରାଜା ଘରେ ଦାସୀ ହେବେ । ଇଏ ବଡ଼ ସାହୁକାର ହେବେ, ଯାହାଙ୍କୁ କେବେ-କେବେ ରାଜସଭାକୁ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରାଯିବ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ତ ନିମନ୍ତ୍ରଣ କରିବେ ନାହିଁ, ସମସ୍ତେ ରାଜାରାଣୀଙ୍କର ମୁହଁ ଦେଖିପାରିବେ ନାହିଁ ।

ବାବା ମଧ୍ୟ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ମୁଖ ଦ୍ଵାରା ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ବାବାଙ୍କୁ ସମ୍ମୁଖରେ ସମସ୍ତେ ଦେଖି ପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମେ ଏବେ ସମ୍ମୁଖକୁ ଆସି, ପବିତ୍ର ହେଉଛ । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ହେଉଛି ଯେ ଅପବିତ୍ର ଆତ୍ମା ଆସି ଏଠାରେ ବସୁଛନ୍ତି ଭାବୁଛନ୍ତି କିଛି ଶୁଣିଲେ ତ ପୁଣି ଦେବତା ହୋଇଯିବେ, ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ କିଛି ଶୁଣିଲେ ତ ପ୍ରଭାବ ପଡ଼ିବ । ନ ଶୁଣିଲେ ତ ପୁଣି ବିଲକ୍ଷ୍ମ ଆସିବେ ହିଁ ନାହିଁ । ତେଣୁ ମୂଳ କଥା ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମନମନାଭବ । ଏହି ଏକମାତ୍ର ମନ୍ତ୍ର ଦ୍ଵାରା ତୁମର ସବୁ ଦୁଃଖ ଦୂର ହୋଇଯାଉଛି । ମନମନାଭବ (ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ) — ଏକଥା ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପୁଣି ଶିକ୍ଷକ ହୋଇ କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟାଜ୍ଞାଭବ (ବିଷ୍ଣୁପୁରାକୁ ମନେ ପକାଅ) । ଇଏ ବାପ, ଶିକ୍ଷକ, ଗୁରୁ ମଧ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ତିନି ଜଣଯାକ ସ୍ଵତନ୍ତ୍ରରେ ରହିଲେ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ହର୍ଷିତ ମୁଖ ଅବସ୍ଥା ରହିବ । ବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି ପୁଣି ବାବା ହିଁ ସାଥରେ ନେଇଯିବେ । ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ କେତେ ମନେ ପକାଇବା ଉଚିତ୍ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ବାବାଙ୍କୁ କେହି ଜାଣିନାହାନ୍ତି । କେବଳ ଏତିକି ଜାଣିଛନ୍ତି ଯେ ଭଗବାନ ଅଛନ୍ତି, ଆମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଛୁ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ କ'ଣ ମିଳୁଛି, ସେକଥା କିଛି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତୁମେ ବାମାନ ଜାଣୁଛ ସେ ଏକମାତ୍ର ପିତା ଅଟନ୍ତି, ଆମେ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଛୁ । ଏହା ବେହଦର କଥା ଅଟେ ନା । ସବୁ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା ଶିକ୍ଷକ ରୂପେ ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ପୁଣି ସମସ୍ତଙ୍କର ହିସାବ-କିତାବ ରୁଚ୍ଛ କରାଇ ଘରକୁ ନେଇଯିବେ । ଏହି ଛି-ଛି ଦୁନିଆ ଛାଡ଼ି ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ, ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ବାବା ତୁମକୁ ଯୋଗ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି । ଯେଉଁମାନେ ଯୋଗ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି, ସେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଆସିବେ । ଆଜ୍ଞା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରାସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :-

- (୧) ନିଜର ଅବସ୍ଥାକୁ ସର୍ବଦା ଏକାଭଳି ରଖିବା ଏବଂ ହର୍ଷିତମୁଖ ରହିବା ପାଇଁ ପିତା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ ଏବଂ ସଦ୍‌ଗୁରୁ — ତିନିଜଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହିଠାରେ ହିଁ ଖୁସୀର ସଂସ୍କାର ଭରିବାକୁ ହେବ । ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସ୍ମୃତି ଦ୍ଵାରା ତୁମର ଚେହେରା ସର୍ବଦା ଚମକିବା ଉଚିତ୍ ।
- (୨) ଶ୍ରୀମତ ଅନୁସାରେ ଚାଲି ସାରା ବିଶ୍ଵକୁ ପରିବ୍ରାଜନ କରିବାର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ୫ ବିକାରର ବନ୍ଧନରେ ଯେଉଁମାନେ ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କୁ ମୁକ୍ତ କରିବାକୁ ହେବ । ସେମାନଙ୍କୁ ନିଜର ସ୍ଵଧର୍ମର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ।

ବରଦାନ:- ନିଜେ ନିଜ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରିବା ଆଧାରରେ ନିଜର ସାଥୀମାନଙ୍କୁ ସ୍ନେହୀ ସହଯୋଗୀ କରି ମାଷ୍ଟର ଦାତା ହୁଅ ।

ରାଜା ଅର୍ଥାତ୍ ଦାତା । ଦାତାଙ୍କୁ କହିବାକୁ ବା ମାଗିବାକୁ ପଡ଼ିନଥାଏ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରଜା ନିଜର ରାଜାକୁ ସ୍ନେହପୂର୍ଣ୍ଣ ଉପହାରମାନ ପ୍ରଦାନ କରିଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ କରୁଥିବା ରାଜା ହୁଅ ତେବେ ସମସ୍ତେ ତୁମ ନିକଟରେ ସହଯୋଗୀ ରୂପକ ଉପହାର ପ୍ରଦାନ କରିବେ । ଯାହାଙ୍କର ନିଜ ଉପରେ ରାଜ୍ୟ ଅର୍ଥାତ୍ ନିୟନ୍ତ୍ରଣ ରହିଛି ସେମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ଲୌକିକ ଏବଂ ଅଲୌକିକ ସାଥୀମାନେ ଜାହାଜୀର, ଜୀ ହଜୁର, ହାଁ ଜୀ କହିବା ସହିତ ସ୍ନେହୀ ଏବଂ ସହଯୋଗୀ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ତେଣୁ ପରିବାର ଭିତରେ କେବେହେଲେ ହୁକୁମ ଜାହିର୍ କରିବାର ନାହିଁ କିନ୍ତୁ ନିଜର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ଗୁଡ଼ିକୁ ନିୟନ୍ତ୍ରଣରେ ରଖିବାର ଅଛି ତେବେ ତୁମର ସବୁ ସାଥୀମାନେ ସ୍ନେହୀ ଏବଂ ସହଯୋଗୀ ହୋଇଯିବେ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସର୍ବପ୍ରାପ୍ତିର ସାଧନ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ମନର ବୃଦ୍ଧି ସର୍ବଦା ଉପରାମ ରହିଥାଉ
ତେବେ କୁହାଯିବ ବୈରାଗ୍ୟ ବୃଦ୍ଧି ।